

figes, at det, at Personen krumsluttes i Fern, er mere krænkende end det, at han staar lige opreist; det maa jeg indrømme. Hvilken af disse Straffe i Dvrigt, der som legemlig Straf betragtet er mest ødelæggende for Sundheden eller mest smertelig, er Noget, som kun den kan have et sundt og rigtigt Begreb om, der har prøvet det. Men saa Meget er vist, at hvis Forslaget ikke vedtages, saa tror jeg, at den høitagtede Minister maatte for en anden Forsamling neppe vil finde saa megen Østergivenhed; han vil maatte komme til at staa overfor strengere og større Fordringer end dem, der nu gjøres, og jeg tror tillige, at den offentlige Mening omfider vil blive saa stærk, at det ikke bliver muligt for nogen Regjering at modstaa et saa berettiget Krav som dette, at man skal udslette saadanne Straffebestemmelser, som man maa antage kunne undværes, som man maa anse for ødelæggende, og som, om de end ikke sætte en Skamplet paa, saa dog skade dem, der underkastes dem, i den offentlige Mening. Den høitærede Minister talte om, at det var nødvendigt at opretholde en god Aand og Lugt. Ja, Straffen kan omfider bidrage til at opretholde Lugten, men Aanden ligger udenfor den; det er en ganske anden Ting. Aanden skaffes ikke tilveie ved strenge Straffe. At denne Straf, som her er omtalt, vil blive anvendt med al muligt Hensyn, og at den høitagtede Minister, hvis det kom an paa ham, vilde give fornødne Instruktioner i saa Henseende, det betvivler jeg ikke; men det er ikke altid sagt, at Instruktionerne følges saa nøie, som de burde. En Instruktion kan tilsyneladende være meget godt overholdt; men alligevel kan der idelig være saa mange særlige Hensyn, der gjøre, at en Instruktion kan forstaaes og udføres helt anderledes under een Befalingsmand end under en anden. Jeg tror ikke, at det i og for sig er nogen tilfredsstillende Erklæring, som den høitærede Minister her har givet, men nogen anden kan han ikke give, det forstaaer sig; man kan imidlertid ikke derpaa bygge med Sikkerhed og Tryghed og stole paa, at Straffen vil blive udført saa mildt, som den nødvendigvis maa udføres. — Det er rede

Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) mente, at man ikke havde noget Bevis for de gode Følger, som Affæffelsen af disse Straffe havde havt andre Steder. Nei, man har intet Bevis derfor, og man kan heller ikke faae det, førend denne Tilstand har bestaaet en Del Aar, og det vil saa endda kun blive et negativt Resultat, om jeg saa maa sige, der vil komme ud, det vil sige, man vil faae Erfaring for, at Forseelserne, Forbrydelsene ikke ere tiltagne i nogen overvættets Grad, siden Affæffelsen fandt Sted. Det er dette Udbytte, der kan naas. Man siger saa, at man praktisk er kommen til at se Bannfælligheden ved at affæffe disse Straffe. Ja, mine Herrer, jeg veed rigtignok ikke, hvordan man praktisk er kommen til at se disse Bannfælligheder, medmindre man derved sigter til Indberetningerne fra Jurisdiktionscheferne; hvis dette skal være de praktiske Bannfælligheder, saa er det en anden Sag. Nei, det, som jeg kalder at komme til et praktisk Resultat, kan ikke komme tilveie, for man i længere Tid har prøvet paa at undvære disse Straffe. Hvad denne saakaldte Staa-Straf angaar, saa kan den vel ikke kaldes barbarisk — det vil jeg ikke kalde den; — men den er dog nedværdigende, og jeg tror derfor, at man bør gjøre Alt, hvad der er muligt, for at undgaa den. Man gjør neppe ret i at opretholde en Straf, som kan undværes og burde undværes. En mærkelig Øtring forekom det mig at være af den høitærede Minister, at Staa-Straffen egentlig ikke var nogen Legemsstraf. Jeg forstaaer nemlig ved Legemsstraf enhver Straf, som har fysisk Indflydelse paa Legemets Tilstand, paa dets Stilling, kort sagt, enhver Straf, der har Indflydelse paa Legemets frie Tilstand og Bevægelse. Jeg tror, at man maa kalde det en Legemsstraf, saasnart Legemet paalægges en Byrde og Ewang, som det ellers ikke vilde have at bære. Jeg er nær ved ogsaa at henregne Band- og Brødstraffen hertil, skjøndt det ligger noget fjernere, men at Staa-Straffen ligesaa vel som Krumslutningsstraffen er en Legemsstraf, forekommer mig ikke at kunne være tvivlsomt. Den korte Tjenestetid nævnes stadig som en Indvending mod Affæffelsen af den her omtalte Straf, som en stadig Hindring for at kunne undvære